

steren? Og hvad har vi saa at bygge paa i Fremtiden, naar Ministerens Løfte af December ikke gælder? Hvordan kan vi saa lide paa andre Løfter, som denne Minister maatte give i Fremtiden?

At Ministerens Vægring ved at søge Hjælp til Arbejdsløshedskassernes Virksomhed er et overordentlig alvorligt Skridt, forstaar enhver. Enhver vil forstaa, at Arbejdsløshedskasser, der gennem en lang Tid under denne Krise foruden ved Hjælp af store ekstraordinære Bidrag fra Medlemmerne har maattet udøve deres Virksomhed ved Hjælp af Laan, ikke nu pludselig kan undvære, hvad der er givet dem Tilsagn om, og Sammenbrudet, Lukning af den ene Arbejdsløshedskasse efter den anden, maa derfor være umiddelbart forestaaende. Men dermed bortfalder ogsaa disse Kassers Mulighed for at opfylde de Forpligtelser, som Cirkulæret af 1. Marts 1922 paalægger dem. Hvis man nu endelig vilde rette et saadant Angreb paa Kasserne, maatte man dog — hvis man vilde handle paa anstændig Maade — samtidig med, at man unddrog dem Laanene, løse dem fra deres Forpligtelser overfor Medlemmerne, thi Medlemmerne vil jo med Loven og Ministerens Cirkulære i Haand møde op i Tusindvis og kræve deres vedtægtsmæssige Understøttelse, og der vil da staa en Tillidsmand i Kassen og give dem den Meddelelse, at der ikke er flere Penge, fordi Ministeren har sveget det Løfte, han har givet. Men de arbejdsløse kan ikke betale Husleje eller Mad til Børnene med Ministerens svegne Løfter. Hundre tusinder af Mennesker vil spørge, om den Maade, hvorpaa man her handler overfor en Institution, der har gjort uhyre megen Nytte i Samfundet, er i Overensstemmelse med Ret og Retfærdighed, og Svaret kan selvfølgelig kun blive, at det er en Uret, der øves af det Ministerium, som først og fremmest skulde staa paa Rettens Grund i Varetagelsen af de Hundre tusinder af Arbejdsløshedskassemedlemmers Interesser. Det Ministerium, der er den øverste Tillidsinstitution for Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, skulde jo i alle Henseender hævde Medlemmernes Rettigheder og først og fremmest ikke svige givne Løfter til disse Medlemmer. Og skulde der endelig træffes en Afgørelse, gaaende ud paa, at Arbejdsløshedskasserne ikke skulde have flere Penge fra Staten, saa

maa jeg hævde, at det ikke er Ministeren, men den danske Rigsdag, der skal afgøre, at der herefter ikke skal ydes mere til Kasserne. Ministerens Angreb er derfor ikke blot rettet mod Arbejdsløshedskasserne, men ogsaa mod Rigsdagen, som ikke er blevet spurgt om, hvorvidt den vilde bevilge eller ikke bevilge flere Laan til Kasserne. Vi har jo dog ikke Enevoldsmagt her i Landet, navnlig ikke under det nuværende Ministerium, det er vi dog alle paa det rene med efter det, vi har hørt i de forudgaaende Aar, men det, der er praktiseret her, er en Tilsidesættelse ogsaa af Rigsdagens Magt og Myndighed, det er et Forsøg paa at genindføre Enevælden.

Men Ministeren er gaaet endnu et Skridt videre, som dog ikke er kommet meget frem, eller som maaske slet ikke er kommet til Befolkningens Kundskab; han er gaaet videre end til ikke at søge nye Midler bevilget til Arbejdsløshedskasserne. Der findes nemlig Midler i Behold af en Bevilling, som Rigsdagen tidligere har givet. Ifølge en Skrivelse af 15. Marts til Arbejdsløshedskasserne findes der 1 100 000 Kr. i Behold af en Bevilling, Rigsdagen har givet, og i Nævnets Afdeling for Bevillingssager blev der den 14. Marts gjort Indstilling om Laan til 11 Arbejdsløshedskasser af disse 1 100 000 Kr., som findes i Behold. De Laan, som bevilgedes af Nævnet, var paa mellem 2 500 og 250 000 Kr., og de var alle bestemt til Opfyldelse af de vedtægtsmæssige Forpligtelser i Henhold til Ministeriets Cirkulære af 1. Marts. Dette skete altsaa den 14. Marts, og den 15. Marts ved vi, at der fandtes 1 100 000 Kr. i Kassen, som Ministeren raadede over. Men efter at Nævnet den 14. Marts har gjort Indstilling om Laan til disse 11 Kasser, altsaa tilsammen indenfor Summen 1 100 000 Kr., har Ministeren besluttet sig til disse Forsøg paa at formilde Arbejdsgiverforeningen, som paa et tidligere Tidspunkt i saa voldsomme Ord angreb Ministeren, fordi han indtil da havde ment at maatte lade Arbejdsløshedsforsikringen forblive i den neutrale Stilling, som er dens Ret, og saa standsede Ministeren altsaa Laanvirksomheden. Men han nøjedes, som sagt, ikke med at erklære, at han nu ikke vilde søge bevilget flere Midler til Udlaan, men han omstødt ogsaa Bevillingsnævnets Vedtagelse af 14. Marts om Udlaan